स राजजननीजारः साहंकारो जयार्जनात् ।
मानक्षतिमधिक्षेपैर्वीराणां व्यधितान्वहं ॥ २३४ ॥
क्षुद्रेण कामिना वेश्यावेश्मनीव नृपास्पदे ।
तेनावृते संप्रवेशो नाभूदन्यस्य कस्यचित् ॥ २३५ ॥
शनैर्विज्ञातवार्तस्य धनमानापहारकृत् ।
सोऽभूदक्षिगतोऽत्यर्थं राज्ञोगोपालवर्मणः ॥ २३६ ॥
विद्यते यन्न गञ्जेऽस्मिंस्तत्सर्वं शाहिविग्रहे ।
गतमित्यब्रवीद्भूपं स कोषगणनोद्यतं ॥ २३७ ॥
अथ गञ्जाधिपो राजभीतः खर्वोदवेदिनं ।
रामदेवाह्वयं बन्धुमभिचारमकारयत् ॥ २३८ ॥
तयाभिचारक्रियया भुक्तभूर्वत्सरद्वयं ।
गोपालवर्मनृपतिर्जातदाहो व्यपद्यत ॥ २३९ ॥
व्यक्तीभूतकुकर्मा स राजदण्डभयाकुलः ।
रामदेवोऽबधीत् पापः स्वयमेव स्वविग्रहं ॥ २४० ॥
रथ्यागृहीतो गोपालवर्मभ्राताथ सङ्कटः ।
बभूव प्राप्तराज्यः स दशभिर्दिवसैर्व्यसुः ॥ २४१ ॥
अथ वंशक्षये वृत्ते राज्ञः शङ्करवर्मणः ।
प्रजाप्रार्थनया राज्यं सुगन्धा विदधे स्वयं ॥ २४२ ॥
गोपालपुरगोपालमठगोपालकेशवान् ।